Ч. 284 (11.245). Львів, неділя 18. грудня 1927. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. — Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Пригадка!

Загальні Збори Уповажнених „Народної Торговлі", Краєвого Союза Споживчого, Кооперативи з відповідальністю уділами у Львові відбудуться в пятницю дня 23. грудня 1927 р. в годині 4-тій попол. в салі Т-ва „Сокіл" вул. Руська ч. 20. Порядок дня поданий є в „Господарсько-Кооперативному Часописові" ч. 49 з 7/XII. 1927. Крім сеї офіційної оповістки уповажнені фізичних осіб зістали запрошені листами за росписками. Право участи в Загальних Зборах мають від фізичних осіб уповажнені, а від господарсько-споживчих кооператив їх легітимовані повновласники.

В дні Загальних Зборів відслужене буде в Преображенській церкві вул. Краківська в год. 9-ій з рана Служба Божа і Панахида за упокій померших Членів.

1133 1—3 ДИРЕКЦІЯ.

На шляху розвалу і дезорієнтації.

Консолідація в польському громадянстві, розвал у нашому. — Новий комбатант і нова партія. — „Програмова" передовиця „Гром. Вістей". — „Трибун селянських мас" і "радикальні дуби". — Фантазія і несмачна автореклями. — Проти дезорієнтації і кирині.

Саме тоді, як у польському таборі відбувається приспішений консолідаційний процес, у нас кожний день приносить протилежні явища. Польське громадянство, маючи свою державу, без шкоди для своїх національних і соціяльних інтересів може дозволити собі на найдальше посунений процес диференціяції. А однак — замісць розпорошення — бачимо там великі здвиги в напрямі обєднання. Лист польського епископату спричинив консолідаційну мешанину в польському реакційному таборі. Як його антитеза організується польський лівий бльок, так що говориться вже навіть не про два бльоки, не про два табори, а просто про дві цінкі організації. І це діється в громадянстві, в якому світоглядові і соціяльні ріжниці є глибоко розвинені.

А щож говорити про наше соціяльно примітивне громадянство, в якому важко доглянути які-небудь суспільні кляси в дійсному розумінні того слова! Коли всі польські партії намагаються витворити спільний знаменник, коли вони „звужуються" до двох організаційних таборів, то в нас повинен би істнувати тільки один табор національної єдности. Тимчасом кожний день приносить нам все нових новороднів До істнуючих партій і партійок на днях прибула нова: **лівиця радикальної партії** під проводом д-ра К. Трильовського. Під датою 11. грудня появився в Станиславові вже й орган тієї „партії", очевидно — з портретом „батька Кирила" під назвою „Громадські Вісти" (назва „Вісти" з таким чи іншим прикметником є тепер пошестною!).

Орган нової „партії" звернений своїм вістрям проти соціялістів-радикалів, яким д-р Трильовський відмовляє соціялізму і радикалізму. Посередньо звернений він і проти Українського Нац.-Дем. Обєднання. Очевидно, соц.-радикали, як і нац.-демократи є угодовцями. Найбільше всяких закидів сиплеться на голову д-ра Льва Бачинського, який нібито „запродався" ундистам, попам, направякам і кому хочете. Він то змагає до виборчої спілки з попами, він — мовляв — витав митр. Шептицького на станиславівському двірці, він зі своїми молодшими товаришами ввів попів до „Лугів", він поклоняється перед „чорною реакцією", він виступає проти дійсних соціялістів.

„А як, селяни, — гордає д-р Трил. — вибрані члени тої буцім-то соціялістичної партії — чи довго ще будете себе фатирувати політичним брутілям та [illegible] ... [illegible]".

Ось куди стежка в горох. Який наївний і справді умово „добродушний" д-р Трильовський! „Старий революціонер" думає, що підчас революції **хтось комусь щось дає.** Ні, „революційний ветеране", підчас революції ніхто нічого нікому не дає, тільки той, хто є чинником чи співчинником революції **сам бере, захвачує,** а ті, що опановують стихію в розвитку революційного процесу мусять тільки погодитися з довершеними фактами. Тому даремні ваші пеани.

Радикальна лівиця звернена перш усього проти соціялістів-радикалів. Є це тактичне потягнення тав. „закордонного центру" і тих чинників, яких знаряддям став він з припорученням „розслоїти" західно-українське громадянство. Є це анальогія до всіх тих „незалежних груп", які плентались в трудовій партії, а опісля в Українськім Нац.-Дем. Обєднанні, а які були примушені „зорганізуватися" у велику „Партію Праці". З таким дорученням приїхав до краю і „старий революціонер". Сперш у зголосив він своє приступлення до соц.-рад. партії, а коли там справа не пішла легко, він зразу приступив до організації своєї лівиці, бож час не жде, вибори за плечима. Це й було безпосередньою притокою і принукою до створення власного партійного „гніздочка".

З „програмової" передовиці „Громадських Вістей" довідуємося, в якому напрямку відбуватиметься розбудова „партії" д-ра Трильовського. Мало того, що новий орган є носієм „лівих, справді радикальних суспільних кличів і думок", мало „щирої праці на всіх ділянках народнього життя", — хтось мусить ту „щиру працю" робити.

„В оцінці громадської діяльности будемо боротися зі справжніми шкідниками, але будемо *вибачливі для колишніх похибок тих народніх діячів*, що похибки ці зробили в добрій вірі та що бажають їх направити своєю дальшою працею. З того погляду дамо змогу праці всім творчим робітникам народу, які запхновані чи відтручені несовісними впливами, відсталя від громадського життя і його великої справи".

Ось воно як. Ось де нова „партія" шукатиме своїх визнавців. „Вибачливість для колишніх похибок народніх діячів" має промостити поворот до „партії" старих „радикальних дубів", оброслих хлібоїдщиною. Іншими словами: радикальна лівиця має реставрувати тав. селянську радикальну партію з 1919 р., одним крилом притикаючи до комунізуючих гуртків, в другим до хлібоїдизму. Тільки з тією метою

„[illegible]" в Станиславові дня 2. грудня і рішили створити нове партійне угруповання, яке має обєднувати всіх дійсних соціялістів-радикалів і повести рішучу боротьбу з ввалском, гнетом та соціал-угодою в формі „українських радикалів".

БАЛЬ ТЕХНІКІВ!

На чолі „нового угрупування" стає д-р К. Трильовський, який після 9-тилітньої еміграції повернув до краю і сам у величніх дитирамбах повитав себе на сторінках „Гром. Вістей". Довго пробув на еміграції. Чомуж так довго?

„Велика війна — пише про себе д-р Трил. — захопила його при горячій праці, вона й її наслідки (які? — *Ред.*) змусили його жити довший час на еміграції. Були часи, коли Він міг був вернути до краю, але інтриги своїх таки патріотів завдале-гідь вже висували такі нивбі інсинуації, що він не вважав можливим вертати до краю, щоби не дати нагоди до жиру Хамови (отже з великої букви пише д-р Трил. про себе і про хама! — *Ред.*), який до кожного чесного робітника на ниві народній ставить свою міру. Пригадаймо собі той час, коли т. д-р Трильовський ще може й не думав вертати з еміграції, а ворожа преса вже мостила Йому дорогу, мовляв, д-р Трильовський за ціну дозволу на поворот пішов на різні концесії польській владі. Однак довше сидіти на еміграції т. д-р Трильовський, видно, вже не мав сил. Він чув і бачив(?!), що на здоровому народньому організмі стали жирувати ріжні ієни. Не міг стерпіти сього трибун селянських мас, а понявяння безперестанно всілякими народніми зборами(?!) і поодинокими людьми, — повернув до краю".

Так виглядає несмачна автореклями д-ра Трильовського, яка від початку до кінця є твором буйної фантазії. Бо ані д-р Трил. не потребував йти на еміграцію, а тимбільше зайвим було сидіти коло опустілого „цісарського бурґу" повних девять літ і залицятися до всіх і вся, хто розпоряджав якими доларами чи коронами. Таж д-р Трил. не був членом уряду, щоби мусів еміґрувати. І полякам ніякого лиха не зробив, і в будові української держави позитивної участи не брав. Правда, зразу може й не одержав би був ордеру „**Polonia restituta**" (може одержить його пізніше!), але й велике лихо йому не погрожувало. А хоч би й прийшлось потерпіти. Терпіли прецінь десятки тисяч. Тимбільше ялося потерпіти „трибунові селянських мас" разом з тими масами. Але д-р Трил. не належить до тих, що терплять, він належить до тих, що капіталізують терпіння інших. У хвилях великої проби, досвідів і допустів він перший спасається з корабля, що йде під воду (хоч капітани все спасаються останні!), а коли хуртовина дещо втихла, коли настають сякі-такі нормальні відносини, він „вже не має сил" сидіти на емі- [illegible] виходить „спасати" селянські маси, хоч міг давно це зробити. Такою великою атракцією є для нього миршавий посольський мандат, що він заведе крайну кирипню, щоби тільки добитися до польського сойму.

Можна було сподіватися, що д-р Трил., який вправді сам не любить вчитися, але зате любить вчити інших, таки чогось навчиться на старість. Марні надії. Він вернув після 9-літньої відсутности на зруйнований морально собою терен, щоби дальше кирпичити і розбивати народні сили.

Теперішній час, час великого деморалізаційного натиску на нашу народню масу, дуже пригожий для виступу всяких політичних комбатантів. Однак навіть у цій добі поширюваної деморалізації ледви чи „вдячний народ" піде шляхами розвалу, дезорієнтації і кирині за „трибуном селянських мас".

Обовязком нашого громадянства протиставитися кириній роботі комбатантів чужих сил одностайним фронтом народньої єдности і суцільности.

По женевському рішенні.

Пробудження польських політиків від женевського похміля.

Безпосередньо по сесії Ліги Націй розлилася у всій польській пресі повінь реклямових похвал на адресу польської дипльоматії за велику побіду, яку вона, мовляв, віднесла на терені Ліги Націй над Литвою. Одначе, хто уважно читав подану польською телеграфічною агенцією формулу паліятивного і переходового полагодження польсько-литовського спору Ліґою, той відразу зрозумів, що побіда далеко не по стороні польської дипльоматії. Так підходили до справи і ми. Очунявши з першого приголомшуючого враження „побіди" і приглядаючись з перспективи кількох минулих днів женевським рішенням теперішня опозиційна до уряду частина польської преси почала аж тепер ставитися до тієї реклямованої „побіди" польської дипльоматії дуже критично.

З великим апаратом аргументів приступив до розвінчування дипльоматичних польських „побідників" з Женеви С. Стронський на сторінках свого органу „Варшавянка". Він твердить, що в принятих Ліґою постановах є корисним для Польщі тільки одно, а саме: понехання Литвою твердити в будуччині про стан війни з Польщею та її заява про готовість почати переговори з Польщею в справі навязання правильних відносин. За те на користь Литви є в тих постановах далеко більше, бо: врочиста заява Польщі, що визнає незалежність і цілість Литви; доручення комітетові провірити литовські жалоби в справі литовської меншости в Польщі; запевнення спокійного і безпечного повороту литовським виселенцям з Польщі; ствердження, що ця полагода литовсько польського непорозуміння не пересуджує справ, в яких погляди обох урядів є ріжні, т. зн. передовсім справи Виленщини.

С. Стронський вважає незрозумілим факт, що Ліга рішила полагодити тільки зажалення Литви проти Польщі, а цілковито поминула справу розслідження переслідування польської меншости на Литві. Тут пригадує він роздуту свого часу польською пресою справу ліквідації польських шкіл на Литві та переслідування польських учителів. Автор хоче вірити, що ті переслідування мали направду місце. Далі болить його факт, що Ліга прихильно і корисно вирішила справу повороту литовських виселенців з Польщі, а цілковито поминула справу польських виселенців з Литви. Навязуючи до урочистої заяви Польщі про

визнання незалежности і цілости Литви Стронський пише:

„Зовсім незрозумілим є, чому такої самої врочистої заяви не зложила Литва про визнання цілости простору Польщі, тимбільше, що саме вона і то виключно вона виломлювалася і виломлюється з дотримування 10 арт. статуту Ліґи, що наказує визнання. З це погіршення догенерівського стану справи. Досі сама Литва на боці говорила собі, що згідно з її поглядом Виленщина належить до неї. Тепер в постанові Ради Ліґи Націй стверджується, що в справах, в яких є ріжниці поглядів між урядами (а відноситься це до Виленщини), постанова ця... не пересуджує нічого, хоч міжнародне право в березні 1923 р. справу польсько-литовської границі рішучо пересудило. Впакування тієї справи в постанову Ради Ліґи є нечуваним дивоглядом“.

Очевидно, що таке вирішення справи в Женеві не може задовольняти ніякого критично думаючого польського патріота. Ще досадніше пише про підсумки женевської „побіди“ польських дипльоматів „Слово Польське“. Воно без ніяких обходжень поза плоти та огороди стверджує:

„Безсумнівним завданням нашої дипльоматії, і слушно накресленою метою було довели до упадку уряду Вальдемараса, уряду боротьби з Польщею. В тому напрямі осягнено зовсім протилежний наслідок: цей політик є нині сильнішим ніж досі“.

Таким чином самі поляки визнають, що польська дипльоматія потерпіла в Женеві неабияку поразку. А маленька Литва віднесла натомісць далекосяглу моральну і дипльоматичну побіду.

Мир і благоволеніє.

Львівський воєвода Борковський дає інтервю віденському органові.

І це і те. — Пеани урядовця в честь свого уряду. — Воєв. Борковський в ролі пропагатора. — Переконання протилежні до переконання львівського воєводи.

Хоч іще кілька тижнів до Різдва, а вже польські достойники возвіщають „на землі мир і во человіціх благоволеніє“. Недавно у віденській „Н. Фр. Прессе“ розводився над „польськими проблемами“ міністр внутр. справ ґен. Складковський, а на днях почав колядувати в тому самому органі воєвода Борковський на тему „галицьких проблем“. Теперішний воєвода є взагалі дуже говірливий. Своїми розмовами з представниками польської преси старається він надолужити стриманість і мовчаливість своїх попередників. Треба признати, що попередні воєводи настільки рахувалися з дійсним, спожалінія гідним, станом річей, що не спішилися зі самохвальбою. Теперішний воєвода, як літерат, більше схильних пускати віжки своєї фантазії. Як бачимо, тепер зі сторінок польської преси перекочував він на ґрунт віденської преси, підсилюючи тим чином польську пропаганду про мир і благоволеніє в Галичині.

Щож цікавого сказав світові воєвода Борковський?

Перш усього зазначив він, що „Східна Малопольща“ (так тепер називають Сх. Галичину, — додає „Н. Фр. Прессе“) дуже потерпіла внаслідок світової війни та „української і більшовицької боротьби“. Щастя, — додамо — що Сх. Галичина нічого не потерпіла внаслідок польської боротьби і реквізицій в літах 1919—1922!

Багато потерпіла Сх. Галичина також внаслідок сьогорічної катастрофи повені. Але допомоговий комітет під проводом п. Мосціцької й уряд намагаються опанувати розміри катастрофи.

В пригоді стала Польщі американська позичка, яка буде повернена на розбудову доріг, мешкальних домів по містах й опанування безробіття. Про добро населення дбає уряд марш. Пілсудського, який є „урядом чистих рук“. Він заступає погляд рівности всіх перед правом.

Та найцікавішою стороною пропаганди львівського воєводи є його оцінка „меншостевої проблеми“.

„Кабінет — зазначує воєв. Борковський — перш усього вимагає праці і співпраці в удержанні і скріпленні польської держави, полишаючи на боці всякі особисті погляди, щодо яких кожному лишається свободу. Ця точка погляду правління найкраще виявляється в його відношенні до національних меншостей. Тому то така важна давніше проблема багато втратила на своїй актуальности. Уряд старається якнайдальше піти назустріч меншостям, щоби позбавити їх усякої основи до нарікань. *Українці переконалися, що можуть вільно розвиватися в рямках польської держави, не нехтуючи своїми традиціями.* Ідуть намагання взяти на увагу їх бажання та розвязати у злагіднім згоді спірні питання, скоро вони не противляться єдности польської держави. Щира воля до мира проймає уряд у питаннях внутрішньої і зовнішньої політики. Уряд є пересвідчений, що тільки в той спосіб зможе скріпити польську державу“.

Жидівське питання втратило багато на свойому значінні, бо жиди не мають вже більше причин до нарікань. Жиди є льояльними польськими горожанами. Те саме годиться сказати про німців.

Вкінці львівський воєвода займається справою розвязання міської ради і питанням тзв. східних торгів.

Очевидно, в „галицьких питаннях“ воєв. Борковський найбільше уваги присвятив українцям, оповіщаючи світові, що „меншостева проблема“ втратила на актуальности, бо — мовляв — українці переконалися, що можуть свобідно розвиватися в рямках польської держави. Як бачимо, то п. воєвода засвоює собі право говорити іменем українців. Не знати лише, чи на основі свого походження, чи на основі виконуваного ним уряду. Можна бути дуже високих поглядів про літературну талановитість п. воєводи, але в політиці мають вагу не слова, тільки арґументи, докази і факти. А вони промовляють, кричать проти пропагандистичних висновків воєв. Борковського. Не знаємо, які тенденції окрилюють уряд, але в загальному положення українського народу під Польщею не змінилося від травневого перевороту. Навпаки, в деяких ділянках, як напр. шкільній (дальша переміна українських шкіл на т. зв. утраквістичні), економічній (стягнення половини 300-тисячного кредиту, уділеного кооперативам) і — так сказатиб — морально-політичній (творення штучних служивих груп і звязана з тим деморалізація) — бачимо значне погіршення.

Ясно, що те переконання про свобідний розвиток є особистим переконанням п. воєводи, переконанням, вмовлюваним у світ під кутом пропаганди. Очевидно, це переконання є наскрізь протилежне до пересвідчення українського громадянства.

Перемога Сталіна.

На XV. конгресі комуністичної партії СРСР святкував фактичний диктатор комуністичної партії і СРСР Сталін свою повну перемогу над опозицією. Цілий конгрес, в якому брало участь понад 1.000 делеґатів, приняв одноголосно резолюції, що були точним повторенням найважніших тез реферату Сталіна. Тріюмф Сталіна тимбільший, що недобитків опозиції полишено в партії тільки під такими умовами, які виключають можливість якоїнебудь дальшої їх акції. Оскільки опозиціоністи схочуть залишитися в комуністичній партії, мусять виректися всіх своїх переконань і підчинитися у всьому партійному проводові і його органам.

Тріюмф Сталіна над опозицією не був припадковий. Правлячі круги приготовилися незвичайно солідно до цього конгресу, а до того ціла обстановка його, весь його хід був такий, що навіть ті, зрештою дуже нечисленні делеґати, які настроєні були опозиційно, під впливом розторощуючих арґументів Сталіна й інших промовців не мали відваги боронити своїх тез. Так і вийшло, що конгрес в однодушній ухвалі апробував у цілости дотеперішню політичну лінію політбюра, кермованого віддавна Сталіном.

Як майстерно зааранжовано і переведено цей конгрес, видно найкраще з більшовицької преси. Поминаємо обставину, що вибори делеґатів на конгрес відбулися якнайточніше по вказівкам з центра і що про погляди кожного делеґата центральний комітет партії був якнайдокладніше поінформований. Хто знає більшовицьку дійсність, того це очевидно не подивує. Зате самі наради конгресу поведено так зручно, з таким зрозумінням настроїв учасників, що в перемогу Сталіна вже по перших пятьох днях нарад ніхто не сумнівався.

Передовсім сам виступ Сталіна. Він говорив повних сім годин, обороняючи свою політику. Ні разу не виступив він різкіше проти опозиції, ні разу не вжив проти неї іронічного гислову! Говорив увесь час спокійно, річево, неособисто, послугуючись тільки ріжними даними й ... давали образ того, що він бажав доказати конґресові, а саме, що його політика одиноко доцільна, що в СРСР усе в порядку і що, не зважаючи на закріплювання в світі позицій капіталізму, непорозуміння і диференції між поодинокими капіталістичними державами такі, що людство все таки наближається до соціяльної революції. Аж після того, як у дискусії один промовець за другим осуджували різко, з темпераментом, з найбільшим обуренням виступи опозиції (а було тих бесідників аж 45!), Сталін забрав іще раз слово і промовив з таким завзяттям, з такою силою, що переведене після цього голосування пішло цілком по лінії його бажань. Конгрес, як сказано вище, осудив опозицію одноголосно, стаючи всеціло по стороні Сталіна.

Чи опозиція після такої поставк

М. ЗОЩЕНКО.

Тома невірний.

Хома Крюков не мав від сина листів, а тут — будь ласка — маєте, Хомо Васильовичу, із города Москви, від рідного сина, пять карбованців золотом.

— Бач, — думав Хома, розглядаючи одержане повідомлення. — Не бійсь, інший син відвалив би три карбованці і досить. А тут, будь ласка, так — здорово живеш — пять карбованців. При такому обороті справи карбованця й пропити можна.

Хома Крюков випарився в лазні, вбрав чисту сорочку, випив пів пляшки самогону, запряг коняку і поїхав на почту.

Виїхав Хома зі села. Іде полем. І страшенне йому весело стало. Сонце поблискує, трава манюпенько зі землі добувається. А в шлунку прекрасно — самогон веселить. Іде Хома і пісні співає.

Доїхав до ліса, кинув пісні, думати почав.

— Бач, — думає — що то не завелося! Пять карбованців грошей. І що лише в світі не діється? Батеньки рідні! Царів немає, нічого такого немає, а мужики щось нібн в силі. По пять карбованців одержують. А син, може й державою править, хоч і мужик. Батькові гроші відвалює. Що лише на світі не діється! А може й брешуть люди? Може син посильчем служить у гостинниці. Ой, брешуть люди!

Хома приїхав на почту, підійшов до прилавка і витягнув із шапки повідомлення.

— Гроші, — сказав Хома — гроші мені прийшли від сина з города Москви.

Касієр із підвязаним оком порився в скриночці і виложив на прилавок коліровий папірець.

— Так, — сказав Хома. — А листа мені син не пише?

Касієр нічого не відповів і відійшов від прилавка.

— Не пише, — з жалем подумав Хома. — Може опісля напише. Нехай вже опісля! Можна чекати, якщо — скажім — є гроші.

Хома взяв гроші, поглянув зі здивуванням і зненацька стукнув долонею по прилавку.

— Ей, дядьку! — загомонів Хома. — Поглянь, які це ти гроші сунеш мені?!

— Які гроші, — спитав касієр — нові гроші.

— Нові? — перепитав Хома. — А, може, вони й є оті ледачі гроші, а? Думаєш, випившому чоловікові все підсунути можна? А знаки де?

Хома подивився під світло, повертів у руці, опісля знову подивився.

— Ну, — зі здивуванням сказав Хома. — Це що там таке є? Нібн змальоване... Чи не мужик? Єй-Богу, мужик. Ну, значить, не брешуть люди... Мужик змальований на грошах. Невже не брешуть? Невже мужик справді у силі?

Хома знову відійшов до прилавку.

— Дядьку, — сказав Хома — нібн хто то змальований, питаюся. Даруй за слова...

— Йди, йди! — сказав касієр. — Одержав гроші й йди до дідька... Де змальований?

— Та на грошах?

Касієр глипнув одним оком на мужика і сказав усміхаючись:

— Ти змальований, ваша величносте, замісць царя. Мужик змальований, зрозумів?

— Ну? — торопіючи, сказав Хома. — Мужик? А як же це я, дядьку, нічого не знаю і нічого не відаю. І землю, скажім, орю. Як же це так? І всі в нас орють і не знають.

Касієр засміявся.

— Єй-Богу, — сказав Хома — всі орють. Гаи, справді, стверджують люди — дівчі, кажуть, тепер селянські. І селянство, між тим, у пошані. А як воно на ділі, правда це чи брешуть люди — невідомо. Та коли на грошах, скажім, портрети, толі... Невже справді не брешуть?

— Ну, йди, йди, — сказав касієр — не плутайся тут.

— Зараз, — сказав Хома. — Зараз, тільки гроші сховаю. З портретом, хм... А я, дядьку, взажаєш, тих царів і раніше сильно не любив. Єй-Богу.

Хома з огірченням глянув на нудного касієра й вийшов.

Відвязав Хома коняку, сів на віз, знову подивився на гроші і поїхав.

(Докінчення буде.)

(Переклад з російської мови.)

конгресу зложить зброю, покаже найближча будучність. На всякий випадок Сталін переміг на зїзді на цілій лінії, діставши повне довіря на конгресі, на якому були делегати з найдальших закутин СРСР. Він героєм комуністичної партії, в його руках і ціла відповідальність за дальшу її долю.

Закон про свободу передвиборчих зібрань.

(ВАЖНЕ ДЛЯ СКЛИКУЮЧИХ ВІЧА І ЗБОРИ.)

З оголошенням виборів до сойму і сенату став важним закон в справі свободи передвиборчих зібрань з дня 8-го серпня 1922 р. Цей закон постановляє, що всякі публичні збори в замкнених льокалях, які скликують чи то виборці, чи кандидати на послів почавши від дня оголошення виборів аж до дня голосування (це є від дня 8-го грудня 1927 р. до 11. березня 1928 р.) *не потребують ні повідомлення, ані призволу адміністрацийної влади.*

Передвиборчі зібрання на публичних дорогах і площах (збори під голим небом) вимагають повідомлення старостви, або найближчої станиці державної поліції на 24 години перед розпочаттям зборів. Такі зголошення можуть бути письменні, або устні і дується в них подати: 1) імя та прізвище скликуючого збори, 2) заяву, що збори мають характер передвиборчий і 3) адреса скликуючого збори. Дотична адміністраційна влада є обовязана негайно видати попердження зголошення і тоді не потрібно вже вичікувати призволу влади. Зголошення і посвідчення є вільне від стемплевої оплати. Слід при цьому замітити, що збори на подвірях і огородах, які творять з будинком органічно-замкнену цілість, не уважаються зібраннями під голим небом.

На всяких зібраннях, так у замкнених льокалях як і під голим небом вільно бути присутними поліції і представникам старостви. Тому такі зібрання, на яких мають бути обговорені довірочні справи (прим. відносно виборчої тактики і т. п.) належить і дальше скликувати за запрошеннями на основі § 2. закону про збори. На тих зборах поліція не має права бути присутною, на таких зібраннях має поліція лишень право перевірити, чи всі присутні мають запрошення. *Л. М*

Радянська Україна

Мінеральні багатства Правобережа.

Найважнішими мінеральними ресурсами, що їх тепер добувають на Правобережу, слід вважати такі: фосфорити (Каменець-Подільська і Проскурівська округи), каолін (Волинь і Коростенська округа), лябрадорит (Волинська округа), граніти (Гнівань і Волинь), вогнестійка глина (Коростенська округа) і будівельна глина (Київська округа). Добування цих мінералів щороку зростає. Так наприклад цінні для господарства країни фосфорити виробляють увесь час у великій кількости на суперфосфатних заводах (Винниця, Одеса). Ще 1925-26 р. одеський завод користувався майже виключно імпортними альжирськими фосфоритами. Минулого операційного року їх майже остаточно витиснули подільські фосфорити. Видобуток подільських фосфоритів має чимало перспектив у майбутньому звязку з будівництвом вузкоколійки від станції Ярмолинецької до фосфоритних копалень (Вербець). Цяж колія перейде повз Шарівські фосфорити, що їх мають незабаром розробляти. Будівництво колії закінчиться 1928 р., після чого можна в десятеро збільшити добування фосфоритів у цих копальнях.

Экспорт каоліну й лябрадориту весь час зростає. Лябрадорит обробляють на заводі в селі Головинь, Волинської округи. Треба зазначити видобуток кременю, розроблення якого почали минулого року.

Всеукраїнська Рада Народнього Господарства має цього року прискорити будівництво нового суперфосфатного заводу в Костянтинівці, щоби при кінці господарчого року завод почав працювати. Щорічна випускна спроможність заводу буде 4,500.000 пудів суперфосфату. (За „Вістями").

Цукрова промисловість у майбутньому році.

Комісія промплану при ВРНГ розглянула плани роботи української цукрової промисловости на 1928 рік. У майбутньому році на Україні буде працювати 141 цукроварня (129 заводів Цукротресту і 12 Укрсельцукру). Засівна площа під буряк пошириться до 543.000 десятин і перевищує довоєнну площу на 3.5 прц. Заводи Цукротресту перероблять понад 75,000.000 сотнарів буряка і випустять 10,500.000 сотнарів цукру. На капітальні роботи по підприємствах Цукротресту намічено витратити 88,000.000 карб. Комісія вважає за потрібне весною 1928 р. приступити до спорудження чотирьох нових цукроварень в районі станцій: Лозвиня, Ліхачево, Драбово і Кобиляки. Самовартість продукції в майбутньому році звинеться на 17 прц.

Електрифікація села.

Електровідділ ВРНГ склав плян сільської електрифікації на новий господарський рік. Загальна електрична могутність 82 нових електростацій, що їх намічається частково закінчити або побудувати в цьому році, досягатиме 6.875 кільоват. Ці стації забезпечать електроенергією біля 93.000 селянських дворів. Загальна вартість цих стацій 9,360.000 карбованців. На фінансування сільської електрифікації намічено відпустити кошти в таких джерел: 1,200.000 карб. з державного бюджету, 2,600.000 карб. з сільгоспкредиту, біля 2 міл. карб. з місцевих коштів, а решту мають дати будівельні організації.

Шкільний плебісцит.

Протести проти надужить.

I. Начальники громад або їх заступники обовязані на підставі шкільного закона з 31. липня 1924 р. і виконного міністеріяльного розпорядку з 7. січня 1925 р. потверджувати підписи на деклараціях за українськими школами.

Деякі виборні начальники громад (солтиси), поліки або наказні комісарі, що остали в тих громадах, де на підставі протесту скасовано вибори а не переведено ще нових, не хотять потверджувати підписів батьків чи то їх правних заступників на шкільних деклараціях за українськими школами. Таке поступовання дотичних начальників громад (солтисів) або наказних комісарів є протизаконне, отже являється надужиттям.

Де таке діється, там треба негайно внести телеграфічні протести до повнaлежного старости, до приналежного воєвідства і до міністерства внутрішних справ у Варшаві (до перших двох інстанцій в укр., до міністерства в польській мові). — Телеграма може бути такого змісту:

Начальник громади Пикуловичі, львівського повіту Ян Мушинский не хоче потверджувати підписів на шкільних деклараціях. Просимо о відповідне зарядження.

Василь Барабаш,
в Пикуловичах, п. Борщовичі.

II. Ані шкільний закон з 31. липня 1927, ані виконний міністеріяльний розпорядок з 7. січня 1925, не подають чи шкільні декларації мається вносити окремо чи всі з одної громади разом.

Щоби мати контролю над цілою плебісцитовою акцією і унеможливити надужиття шкільних інспекторів слід збірно вносити шкільні декларації, а до них можна долучати супровідне письмо такого змісту:

„До Пана Шкільного Інспектора
в . . . .

Підписаний мешканець громади . . . . повіту . . . . і товариші, всі батьки чи то їх правні заступники дітей в шкільному віці, вносять . . . . . (подати число) декларацій за . . . . (подати число) дітей в шкільному віці з домаганням української викладової мови в школі.

Про рішення справи просять згідно з постановою § 12. виконного розпорядку повідомити інтересованого до рук підписаного.

. . . . . (місцевість) дня . . . . грудня 1927.
Імя і назвиско підписуючого
і точна адреса.

Громадяне мусять мати доказ в руці що і коли внесли шкільні декларації. Таким доказом є так зване рубрум, яке на половині аркуша пишеться так:

„До Пана Шкільного Інспектора
в . . . .

Батьки і їх заступники українських дітей в громаді . . . . . повіту . . . . складають . . . . . (подати число) декларацій за . . . . . (подати число) дітей з домаганням української мови навчання в школі.

. . . . . (місцевість) дня . . грудня 1927".

Таке рубрум належить остемплювати на 20 сот. Шкільний інспектор чи урядник в його протоколі подавчім обовязаний потвердити на ньому, коли передано шкільні декларації за українською школою. Таке потверджене рубрум треба старанно переховувати.

Якщо який шкільний інспектор не схоче потвердити рубрум то внести проти нього жалобу до Шкільної Кураторії і Міністерства Освіти а щоби не здержувати передачі шкільних декларацій, то вислати шкільні декларації своєчасно почтою порученим листом і рецепіс добре переховати.

Про всякі перепони й надужиття повідомити Правну Оборону „Рідної Школи" описуючи докладно факти з поданням місця, дат, осіб і свідків як також подаючи що зроблено в дотичній справі.

Підсумки шкільного плебісциту.

Повітові і місцеві комітети подбають щоб шкільний плебісцит переведено негайно а найдалі до 24. грудня 1927. Повітові Комітети, а де таких нема, то Повітові Кружки „Рідної Школи" чи поодинокі громадяне перешлють найдалі до 25. грудня 1927 до Правної Оборони при „Рідній Школі", Львів, Ринок ч. 10. II. п. підсумки, що зроблено в справі шкільного плебісциту на їхній области діяльности. З окрема подадуть згідно з фактичним станом річи, які і де виявилися недостачі та як ті недостачі виповнити, щоби в цій великій оборонній акції не бракло ні одного міста, містечка і села.

Пригадуємо, що останній речинець вношення шкільних декларацій є 31. грудня 1927. Одначе шкільні декларації треба передавати чи висилати почтою так вчасно, щоби найдалі до 31. грудня 1927 були безумовно у дотичного шкільного інспектора.

Через недодержання речинця ціла праця піде на марне.

Відповідальність за своєчасне і необхідне виконання цього обовязку по повітах і громадах спадає на місцеву інтелігенцію, а також відповідають за це перед грядучими поколіннями та історією кожний свідомий селянин і робітник.

Правна Оборона при „Рідній Школі"
у Львові, Ринок ч. 10. II. п.

Жінки — О. Кобилянській.

40-ліття літературної праці О. Кобилянської вшанував львівський „Союз Українок" святочним вечором дня 14. грудня. Жіноча організація, віддаючи поклін нашій найбільшій сучасній письменниці, вийшла із правильного погляду, що вечір повинен бути влаштований виключно власними силами. Таким робом він набрав інтимного характеру і хоча це було не офіціяльне свято для представниці модерного жіночого руху, все його програма нагадувала присутнім, що офіціяльно виступає тут зорганізоване жіноцтво.

„Привітне слово" *Катрі Гриневичевої* було ніжною поемою в прозі, як личить у такі хвилини. Виголошене з незвичайною простотою та безпосередністю, воно мало всі прикмети творів Гриневичевої: справжня скромність єдналась тут із рідкою в нас дбайливістю за чистоту мистецького слова.

Реферат п-ни *О. Верхановської* про літературну діяльність Кобилянської був надиханий молодечим темпераментом, щирою потребою торкнутись усіх цих питань, що хвилюють молоді душі при першій зустрічі із творами письменниці. Різкі переходи від одної думки в другу, з настрою в настрій передавали щире захоплення прелегентки, що силкувалась охопити широку скалю думок і сюжетів Кобилянської ліричними рефлексіями, перериваними голосами критики.

Важко нам було погодитись із інтерпретацією поезій у прозі Кобилянської („Акорди", „Мої лелії") в устах декляматорки п-ни *М. Левицької.* Кобилянська в таких своїх творах є більш як коли-небудь уся в нюансах, пів-тонах, на межі задуманої мовчанки. Вона була завсіди далека від крикливого патосу та різких мельодраматичних патосів.

Вокально-музична частина вечора доповнювала літературну. Слухачі мали нагоду почути два твори Шопена, що дали заголовок відомим нарисам Кобилянської Valse mélancolique і „Phantasie impromptu": відограла їх п-на *О. Коршинська*. Чотири пісні відспівала п-ні *О. Гинилевичева* свіжим, присмним голосом, який найкраще виступає у високих тонах. Співачка має чималий природний голосовий матеріял, якому вже небагато бракує, щоби стрібувати своїх сил на більшій театральній сцені.

Вечір мав дві загальні прикмети, незалежно від виконання точок програми: майже всі учасниці програми були для загалу слухачів новими особами, а вечір скінчився в пору і не перейшов у втому. Жаль тільки, що саля була ледви на половину наповнена. *М. Р.*

Під увагу українським виборцям.

Старости вже проголосили поділ на районі голосування та устали, в котрих селах мають урядувати районові виборчі комісії.

Найдалі до 20-го грудня н. р. громадські ради тих сіл, в яких урядують районові комісії мають *вибрати трьох членів обводової* комісії. Обовязком радних українців є допильнувати, щоби членами вибрано *свідомих і чесних громадян*.

До 26-го грудня н. р. війти і солтиси мусять спорядити списки виборців до сойму і сенату. В кожному селі мусить повстати „Український Національний Виборчий Комітет", який має допильнувати:

1) Щоби в списку виборців до *сойму* поміщено *всіх мущин і жінок* в даному селі замешкалих, які покінчили дня 4-го листопада н. р. *21 літ*.

2) Щоби в списку виборців до *сенату* поміщено *всіх мущин і жінок*, які дня 4-го листопада покінчили 30 років і є там замешкалі найменше від 4-го листопада 1926 року.

Головний Секретаріят Українського Національно-Демократичного Обеднання.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Хто з неба — хто з пекла.

Сніг трусив як мука в старому млині. Легенським шепотом наповняв зимову тишу, тоненькими веретвами лягав на міста і села, на вулиці і дороги, на площі і поля...

Послалася біла дорога з неба на землю, а на тій дорозі двох мандрівників було. Один — сивий бородатий старушок другий — тільки при вусику, молодий ще і ярий.

Святий Миколай і товариш чорт.

— Чогоб то оце лазити снігами! — нарікав чорт. — Чобсти тільки друться і вуха мерзнуть.

— Не твоє діло „чого"! — гримнув святий Миколай.

— Ех, коби хоч де загрітися... — зітхнув чорт. — Але де там... Українці скупий народ — ніодна хата добре не огріта.

— Сердешне тепло їх гріє — сказав без переконання святий Миколай. — Сердешність, щирість і згідливість це відвічні прикмети українців!

Чорт удав що стирає ніс і засміявся в кулак... Сель-роб — лівиця і правиця, Партія Праці і УНДО, Батько Кирило і Радикали. Сердешне тепло... хі-хі-хі-хі!... Згідливість! Ги-ги-ги...

— Чого смієшся? — обернувся до нього св. Миколай.

— Це я закашлявся — брехнув на швидку руку чорт.

Замовкли. Балуючи в снігах все близше і близше підходили до землі.

В одній кучугурі застригли берлячі святого. Великий кіш ваги додавав, придавлював плечі, тягнув ноги в слід.

— Ой, щось богато дарунків несете святий отче, — дивувався чорт — коли таке важке.

— Богато, ще жадного року стільки не ніс — відповів задихуючись св. Миколай. — Потримай на хвилю кіш, а я за той час викараскаюсь.

Чорт двигнув кіш і аж присів від натуги.

— Хе! Там десь цілі гори чоколяди.
— Ані дрібки.
— То цукорків!?
— Теж ні.
— То забавок!?
— Ні...
— Щож до ангела, таке там тяжке?

Святий Миколай виліз із кучугури, обтріпався і відітхнув.

— Богато говорити, мало слухати — почав. — Живем, що й дітям не ворог. Забезпали, заренетували мов не-дуги, що мав робити. Нехай мають радість, бодай на мої іменини.

Чорт щораз більше цікавився.

— Диво... Якжеж це, тільки українські діти таке видумали.

— Видумували і польські але мало. А українські як одно.

— Забава така чи що?

Святий Миколай обтер сльозу.

— Забава... Воно ніби забава, але може дуже сумно скінчитися.

— То нащо давати їм її?

— Нащо... Не дам, що може бути сумніше. А так — хай діється воля Божа...

Чорт аж трясся, так хотів знати, що це таке.

— А можна це їсти? — запитався.

— Не так це, як з нього.

— А пити?

— На жаль можна, навіть розпитися.

— Гм! Цікаво... А вмерти від нього можна?

— Фізично не так, але морально.

— В такому разі: Нащо ви, отче, несете це? Я повинен ці дарунки роздавати!

— Ні бачиш. Воно тільки в діточих руках небезпечне.

— А щож це таке? Скажіть, будь ласка, отче!...

Святий Миколай хвильку надумувався, а далі шепнув чортові до вуха:

— Посольські мандати!

— Хі-хі-хі! Ха-ха-ха! — зареготався чорт.

Святий Миколай з дива не міг вийти.

— Чого смієшся бісе? — запитав.

— Йойой, ойой! — охав зі сміху чорт і качався по снігу.

— Чого ревеш! — гримнув святий Миколай. — Кажи — що такого?!...

— Бо... бо... я також... те саме несу.

Галактіон Чіпка.

„Народня Лічниця"

до українського громадянства.

(З приводу 25-ліття її іствування).

Товариство „Народня Лічниця" задумує відсвяткувати в 1928 р. 25-літній ювилей свого заснування. Управа Товариства постановила звеличати це свято чимсь тревалим. Вона рішила зробити один великий крок наперед у розбудові своїх агенд, а саме приступити до будови **українського шпиталю у Львові.**

Потреба українського шпиталя у Львові вяжеться тісно з розбудовою цілого нашого національного життя. Коли ми хочемо як нарід жити повним життям, коли хочемо стати вповні культурним народом і коли бажаємо працювати для розвою і поступу цілого людства в колі інших культурних націй, а навіть і суперничити з ними, то мусимо мати всі культурні установи, потрібні до того, мусимо осягнути свої високі школи, отже й лікарський факультет. А підставою до того будуть українські шпиталі. В даний момент на землях Західної України одиноко вказаним і одиноко можливим осередком для отворення високих шкіл є місто Львів. Відповідно до того мусимо в першу чергу змагати до національного й культурного здобуття Львова. А збудування українського шпиталя буде саме значним посуненням у тім напрямі.

Підстави до того вже є, а саме: 1) Товариство має площу і реальність, що перейшла в 1926 р. завдяки княжому дарові митроп. Шептицького на виключну власність Товариства. Положення реальности (вул. Петра Скарги ч. 4) на загал добре, близько центра міста, напроти городів Митрополії. 2) Лічниця достаточно виінпувана в інструментарію, яке значно збільшилося рівнож у минулому році завдяки дарам таборових лічниць у Чехії. Тепер уже можна на Лічниці виконувати всі операції, що входять в обсяг малої хірургії. В р. 1926 виконано вже 230 операцій. 3) Лічниця диспонує відповідною скількістю лікарів.

„Народня Лічниця" складається з 6 відділів (внутрішній, діточий, хірургічний, жіночий, шкірний і очний). Тепер ординують у Лічниці отсі лікарі: д-р Куровець, д-р Панькішин, д-р Гинилевич, д-р Надрагова, д-р Гриневецький, д-р Подолинський, д-р Ігель, д-р Музика, д-р Бурачинський і д-р Олексій. Хемічні мікроскопові бактерійні розсліди мочу, виділин і крови виконує д-р Максим Музика. Всякі сумніви щодо того, чи найдеться відповідна скількість хорих, не мають найменшої основи. Шпиталів у нас на Західній Україні не багато недостає. Приймання хорих до шпиталів у Львові дуже утруднене наслідком великої недостачі місця. Дуже часто саме українців не хотять приймати, а також нераз чується скарги про зле обходження з хорими українцями. Наші молоді лікарі стрічаються із щораз більшими трудностями при приниманні їх на практику як до Загального Шпиталю, так і до клінік, а медицина сьогодні так розвинулася, що кожний лікар мусить крім студій мати що-найменше ще кілька років шпитальної або клінічної практики, аби міг виконувати з чистим сумлінням загальну практику. Лікарям, що хотять працювати науково, конечно треба наукового варстату, який їм може дати тільки свій шпиталь. Рівнож дуже пекучою є потреба школи нижчого лікарського персоналу, як сестер жалібниць, доглядачок хорих і т. п., яких нам так дуже потрібно на випадок елементарних нещасть, епідемій, війни тощо. Така школа може іствувати і поширюватися тільки при своїм шпиталі. Вкінці дуже болючим питанням є лікування наших інвалідів, яких нерадо приймають до державних шпиталів, і то тільки в дуже тяжких випадках недуги.

Досвід „Народньої Лічниці" показав, що вона має дуже гарну марку. Останніми роками зголошувалося по поради до „Лічниці" 8—9 тисяч хорих річно. В 1926 р. лікувалося в „Лічниці" 8.144 хорих, яким уділено 18.912 лікарських порад, хірургічних операцій, змін хірургічних, перевязок, вприскувань, насвітлювань кремінною лямпою, то-що. Після народности було хорих: 5.242 українців (64 прц.), 2.085 поляків (25 прц.), 721 жидів (9 прц.) і 96 інших народностей.

Хорим уділюється порад по найбільшій части безплатно; адміністрацію „Лічниці", консервацію будинку, опал, світло і т. п. оплачує Управа зі скромних дарів, які лише мала часть хорих є в силі зложити, а також з вкладок своїх членів. Тільки завдяки тому, що всі лікарі ординують там безплатно, могла „Лічниця" призбирати на будову шпиталя вже понад 5.000 долярів. У біжучому році „Лічниця" набула на власність кремінну лямпу коштом 2.000 золотих, а потреба її для повного розвитку ще апаратів Рентгена як для цілей діягнози, так і для лікування відповідних недуг.

По війні „Народня Лічниця" не діставала ніяких підмог з публичних фондів ні з державних ні з автономічних, ні врешті від наших економічних установ.

Тепер, коли „Лічниця" має святкувати свій ювилей, коли хоче приступити до будови українського шпиталю, вона відкликується з горячим зазивом до всього громадянства і до Вп. Установ, аби вони **причинилися значнішою субвенцією на будову шпиталю.** Тим способом вони підуть на зустріч інтенціям Управи „Лічниці" і причиняться до звеличання свята цеї так потрібної і гуманітарної інституції.

Львів, дня 24. листопада 1927.

ЗА РАДУ „НАРОДНЬОЇ ЛІЧНИЦІ":

Д-р Іван Куровець, директор, **о. В. Томович,** заст. голови.

Д-р Т. Бурачинський, за секр.

Організаційний рух.

Повітова нарада УНДО в Скалаті.

Дня 3. грудня н. р. скликав Повітовий Народний Комітет на довірочну нараду делегатів усіх сіл скалатського повіту. З причини злої дороги явилося лише 78 делегатів і кільканацять жінок. Збори відкрив голова п. А. Пісецький, що заразом здав звіт з діяльности Комітету. До президії вибрано о. дек. Вол. Винярського, Василя Камулю госп. з Паївки і Дмитра Рудяка госп. з Новосілки Грим. на секретаря госп. з Вікна Луку Тильчака. Референт ЦК. УНДО д-р Л. Макарушка зі Львова в дуже гарній, річевій промові представив наше положення під Польщею, обяснив у головних зарисах виборчу ординацію до сойму і візвав усіх до карности і єдности. В дискусії, яка протягнулася до пізнього вечера, забирали голос: п. Коцюбка, о. декан Іванчук, п. Пісецький, госп. Рудяк з Новосілки, Бабій з Козакого Тильчак з Вікна ... Стапселянь зі Скалата й о. совітник Зарицький з Вікна.

Повітовий Народній Зізд у Радехові.

В неділю 11. грудня ц. р. в год. 3-ій попол. відбувся Повітовий Народній Зізд радехівського повіту. Простора саля Народнього Дому була битком наповнена делегатами всіх громад радехівського і лопатинського судового округа. Всіх делегатів було 200. Наради відкрив короткою промовою голова Повітового Нар. Комітету д-р Ярослав *Селезінка*. До президії вибрано о. *Хомляку* з Хмільна як предсідника, селян *Салогуба* з Сушна й Івана *Дужака-Судомляка* з Лопатина як його заступників, *Добайла* Володимира і *Литовеца* Карла з Радехова як секретарів. Реферат про працю Повіт. Нар. Комітету виголосив д-р *Селезінка*. Добрий висілід громадських виборів у радехівському повіті слід приписати праці Повіт. Нар. Комітету. Члени Повіт. Нар. Комітету працюють у всіх просвітних, культурних і економічних інституціях. Повіт майже в цілости є в руках націоналістів; інтернаціональні партії не мають до нього доступу. Другий з черги реферат виголосив делегат Центрального Комітету, головний секретар *Володимир Целевич*. Він представив присутнім головні основи виборчої ординації до варшавського сойму, вясував значіння виборів для українського народу, вказав на значіння однопільного національного фронту при виборах і представив усі зусилля проводу партії в цілі сотворення його. Присутні без дискусії ухвалили уступаючому Повіт. Нар. Комітетові абсолюторію за його дотеперішню діяльність. По рефератах виявилася широка дискусія, в якій забирали голос: о. д-р *Целліх*, обговорюючи точніше справу громадських виборів у радехівському повіті, п. *Косар*, що ставив запити в справі бльоку з іншими українськими партіями, п. Михайло *Панасюк* з Радехова, що підкреслив значіння Національного Обєднання у визвольних змаганнях українського народу, п. *Семенюк* з Отлдова, що перестерігав перед хрунівськими й інтернаціональними часописеми, які розкидають масово даром. Вкінці п. *Олійник* з Гануняна обговорював справу посольських кандидатур. Д-р Селезінка пояснив ухвали в цій справі Народнього Комітету. В дискусії забирали ще потім голос: о. Набережний з Крипого, п. Шумський і о. д-р Вол. Целліх. До Повіт. Нар. Комітету вибрано: д-ра Ярослава *Селезінку* як голову, о. д-ра Володимира Целліха як заступника голови, Степана Солоя з Лопатина як другого заступника, Михайла Панасюка з Радехова як секретаря, Осипа Гарасимяка як скарбника і 9-ох членів Комітету та 2-ох заступників. Зізд закінчився відспіванням національного гимну.

Повітовий Зізд УНДО у Станиславові.

Дня 12. грудня відбувся в Станиславові Повітовий Народній Зізд. Взяли в ньому участь представники всіх сіл станиславівського судового повіту (суд. п. Галич має окрему організацію). Всіх учасників Зізду було около 100, головним чином селян і кільканацять священиків. Дуже слабо був заступлений сам Станиславів, а це тому, що саме підчас нарад зізду відбувалися похорони визначного діяча станиславівської громади, невіджалованої памяти директора української гімназії Гр. Кичупа. Наради Зізду отворив голова П. Н. К. **д-р Ю. Олесницький.** Провід нарад спочивав у руках д-ра **Ю. Олесницького, о. Т. Матейка** з Опришовець і **Миколи Гамалюка** з Майдану. Секретарював студ. **Гаванський.** Реферат про сучасне положення і справу виборів виголосив делегат Центрального Комітету ред. **М. Струтинський.** Про організаційні завдання повіту говорив д-р **Ю. Олесницький.** У дискусії забирали голос **о. Ганушевський** (виголосив прегарну промову на тему національної єдности), п-ні **С. Барановська** (говорила про значіння жіноцтва підчас виборів), п. **Загайкевич** і інші. Вирішено в найближчому часі основувати по селах виборчі комітети, які взяли би в свої руки підготовчу працю по селах. Опісля д-р Ю. Олесницький зреферував справу шкільного плебісциту в повіті. Для приспішування плебісцитової акції вибрано плебісцитовий комітет, який має пом-

чати, щоби до 24-го ц. м. всі осн. в ній проведено чи сутраківсвано постулу, засели деклярації.

Повітовий Зїзд УНДО в Рудках.

Дня 6. грудня 1927 відбувся в Рудках Повітовий Зїзд УНДО в салі місцевого „Народнього Дому". На зїзд прибуло около 150 селян та велике число довколишних священиків. Точно в годині 12 в полудне відкрив Повітовий Зїзд дотеперішній голова повітової організації УНДО в Рудках б. посол о. Степан **Онишкевич**, парох в Купновичах Старих. У своїй промові о. Онишкевич пояснив зібраним точно програму УНДО і підчеркнув, що УНДО є одинокою політичною організацією, яка заступає українську національну думку на західно-українських землях. З огляду на то, що до участи в зборах зголосилися члени соціялістично-радикальної партії та члени сель-робу, президія Повітового Зїзду УНДО рішила вибрати в першу чергу політичний провід повітової організації УНДО на найближчий рік, а опісля в присутности членів інших партій перевести реферат про сучасне політичне положення українського народу під Польщею і про виборчу ординацію до сойму та дискусію над тим рефератом. На голову повітової організації УНДО в Рудках вибрано одноголосно о. Степана Онишкевича. Народний Зїзд не приняв до відома його резиґнації з головства повітової організації. Заст. голови тої організації вибрано о. Івана Гриницина пароха в Коропужі коло Рудок, а до управи увійшло ще 9 членів, у великій части селян. Після вибору управи виголосив основний політичний реферат відпоручник Центрального Комітету УНДО адв. д-р **Ол. Марітчак** зі Львова, який подав рівнож основи виборчої ординації до сойму і сен. Після реферату виявилася довга дискусія, в якій забирали голос: Микола Рогуцький, господар з Купнович Старих, о. Степан Онишкевич, селянин Кокчак з Угерець Винявських, урядовець Повітового Кооперативного Союзу в Рудках Григорій Голіян і сам референт д-р Марітчак. У дискусії господар Микола Рогуцький, член соціялістично-радикальної партії заявився за виключенням внутрішнього національного бльоку, тільки домагався поставлення таких кандидатів, які дають запоруку береження чистої національної лінії. Одночасно заявився за резолюціями, поставленими в практичній потребі національного бльоку о. Ст. Онишкевичем. У відповіди підчеркнув о. Онишкевич, як рівнож референт д-р Марітчак, що назначення кандидатів слід полишити управам кожної партії, які відповідатимуть за добір кандидатів. У дискусії забрав рівнож голос, як згадано вже вище, член партії сель-робу Григорій Голіян, який у своїй промові почав наводити наклепи на управу УНДО і змагав очевидно до розбиття зборів. Зокрема Григорій Голіян напнувся в нечуваний спосіб на давню Українську Національну Раду в Станиславові і на старшин-українців, яким закинув недостачу патріотизму. Одночасно другий сель-робівський аґітатор Мих. Пелеnський, син Івана з Комарна, почав викрикувати, що українські старшини стріляли до українських селян. Належну відправу обом сель-робівським аґітаторам дав о. Степан Онишкевич і д-р Марітчак, які запротестували проти обрежування Української Галицької Армії й українських старшин. Після відповіди них останніх на видуми Голіяна і Пеленського понеслись по салі оклики „Ганьба" в напрямі сель-робівських крикунів, які мало-що не опинилися поза салею. Збори одноголосно ухвалили поставлені о. Онишкевичем резолюції про потребу заключення внутрішнього національного бльоку, з осудом усіх тих чинників, які бажають недопустити до цього бльоку. В піднесенім настрою предсідник віча о. Іван *Гриницин* замкнув збори і візвав присутніх до переведення основної організації на національнім ґрунті і до скріпленої акції в часі виборів.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ВИБОРІВ.

Варшава, 15. грудня 1927.

Віцемін. Цар оголосив особовий склад держ. виб. комісії. Оконечним речинцем вношення держ. ліст до сойму і сенату є день 24. січня. В усіх громадах оголошено афішами льокалі окр. виб. комісій. У Львові одна виб. комісія припадає на 2400 мешканців, або на около 1450 виборців. Голосування відбувається на протязі 12 годин, отже за одну мінуту мусіли би віддати голос два виборці. Членом комісії може бути лише зал. виборець, що уміє читати і писати. Кандидати на послів не можуть бути членами виб. комісій (не це торкається членів держ. виб. комісія). Хто не сповнить обовязків у комісії (без оправданої причини) підлягає ґротеській карі (в ординації подано 200.000 мар., що було відповідно замінене). Трикратна кара, наложена предсідником комісії, потягає за собою утрату членства комісії. Від карп, наложеної пресесом комісії, можна відкликатися до пленуму. Члени комісії підчас урядування є під охороною закону, що прислугує держ. урядовцям. Окр. комісії мусять найдалі до 19. грудня оголосити афішами (які не сміють бути залiплені до кінця виб. процедури) день виборів, години голосування, число послів даного округа, речинець вношення ліст, подаючи заразом особовий склад і льокаль урядування. Спис виборців має зладити бурмістр згл. війт. Спис має переслати в 3 примірниках предсідникам окр. виб. комісій найдалі до 26. грудня. Спис має затвердити негайно окр. комісія, яка може жадати від начальника громади вияснень і матеріялів, на основі яких зладжено спис.

ЛІСТА ПРЕДСІДНИКІВ ОКР. ВИБ. КОМІСІЙ.

Варшава, 15. грудня 1927.

Вчора і нині пресеси апел. судів предкладали ген. виб. ком. Цареві лісту піддержуваних ними кандидатів на становища предсідників окр. виб. комісій. Віцеміністр Цар затвердив цю лісту. Закомуніковані назвища відносним властям у кожнім воєвідстві будуть оголошені в поодиноких урядових денниках. Речинець оголошення минає 17. грудня.

ТРАКТАТ ПРИЯЗНИ МІЖ ЛИТВОЮ І НІМЕЧЧИНОЮ.

Берлін, 15. грудня 1927.

„8-Ур Блят" подає, що Вальдемарас із Парижа приїде до Берліна, щоби предложити німецькому урядові заключення трактату приязни.

ПЕРЕДВСТУПНІ ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКІ НАРАДИ.

Варшава, 15. грудня 1927.

Литовсько-польські переговори, що мають зачатися в половині січня, попередять наради обох держав у справі напрямних, які могтимуть творити тему переговорів.

ЗІРВАННЯ ВЗАЄМИН МІЖ КИТАЄМ І СРСР.

Льондон, 15. грудня 1927.

Кантонський уряд приказав арештувати 18 росіян, відповідальних за останні комун. заворушення. Трьох із арештованих негайно розстріляно. Решту опроваджувано по місті перед виконанням екзекуції.

Віцемін. закорд. справ нац. уряду вручив большевицькому ген. консулеві у Шангаї пашпорт і зажадав, щоби він до тижня кинув територію, що підлягає національній владі.

Московська преса містить розмову представника китайської преси з Чанг-Кай-Шеком, який заявляється за зірванням дипльоматичних взаємин з СРСР. і за порозумінням з вел. державами для поборювання комун. партії.

„Юнайтед Прес" подає, що шангайське міністерство закордонних справ національного уряду заявило, що взаємини нац. уряду з СРСР. уже зірвані. Уряд мотивує зірвання взаємин фактом, що революцію в Кантоні викликали большевицькі аґітатори. Уряд цей казав арештувати Ванг-Тінг-Вея ученика Сун-Ят-Сена й інших провідників революції. Большевицькі консуляти на території, що підлягає нац. владі, замкнено.

ВИБОРЧИЙ БЛЬОК НЕПОЛЬСЬКИХ НАРОДІВ.

Варшава, 16. грудня 1927.

В мин. четвер і пятницю відбувалися наради представників політ. угруповань нац. меншостей, що творять бльок меншостей у Польщі, зложений з українців, білорусів, жидів (вчасти), німців і литовців. У висліді нарад постановлено зложити ген. виб. комісареві держ. лісту „Центр. Комітету виб. бльоку неполських національностей у Польщі". Крім того ухвалено різні постанови в справі поступлення до організаційних праць.

ОКР ВИБОРЧІ КОМІСІЇ В СХ. ГАЛИЧИНІ.

Варшава, 16. грудня 1927.

Ген. виборчий комісар на внесення пресесів апеляційних судів іменував предсідниками окр. виб. комісій м. і. отсих суддів:

Округ 47 (Ряшів) предс. Ал. Бойдацький, судді окр. суду, заст. Фр. Тіхи; окр. 48 (Перемишль): предс. Ром. Кругельський, суддя окр. суду, заст. Ст. Шимапський суддя окр. суду; окр. 49 (Самбір). предс. Жигм. Голобут, суддя окр. суду. заст. Арт. Скворонський, суддя окр. суду; окр. 50 (Львів-місто): пред. Й. Двожак, суддя окр. суду, заст. Вл. Жегестовський, суддя окр. суду; окр. 51 (Львів-повіт): предс. Мар. Бр. Кравс, суддя окр. суду, заст. д-р Бол. Чугайовський, слідч. суддя; окр. 52 (Стрий): предс. Алз. Давідович, суддя окр. суду, заст. Й Рибіцький, суддя окр. суду; окр. 53 (Станиславів) предс. Ст. Стажевський суддя окр. суду, заст. Фр. Віланський, суддя окр. суду; окр. 54 (Тернопіль): предс. Ал. Чарпецький, віцепресес окр. суду. заст. Дм. Островський, суддя окр. суду; окр. 55 (Золочів): предс. Вінк. Зеркевич, віцепрез. окр. суду. заст. Ів. Золотенко, суддя окр. суду.

СПЕЦ. ВИБОРЧИЙ РЕФЕРАТ.

Варшава, 16. грудня 1927.

У мін-стві внутр. справ покликано до життя спеціяльний виборчий реферат. На предсідника цього реферату покликано міністерського радника Покшивніцького. Завданням того реферату буде полагоджувати всі справи, що торкаються технічного боку виборів. Мін. внутр. справ Склодковський підписав іменування 64 пресесів окружних виборчих Комісій.

ЦІНИ ЗАЛІЗН. БІЛЄТІВ НЕ БУДУТЬ ПІДВИЩЕНІ.

Варшава, 16. грудня 1927.

Проєктована від дня 1. січня 1928. р. підвишка залізничих білєтів не ввійде в життя. Особова тарифа останеться незмінена. Відкликання проєктованої підвишки залізничої тарифи є в звязи з виданим недавно розпорядком президента держави про стабілізацію золотого.

КОНФІСКАТА „НАЦІО".

Варшава, 16. грудня 1927.

Вчора сконфісковано весь наклад місячника „Націо", (органу нац. меншостей, що виходить у 4 мовах) за статтю Богдановича п. з. „Положення православної церкви у Польщі".

ФРАНЦ.-ЛИТ. ТОРГОВЕЛЬНИЙ ТРАКТАТ.

Париж, 16. грудня 1927.

„Пті Журналь" довідується, що французько-литовський торговельний трактат буде підписаний з початком найближчого тижня, а буде основуватися на тих самих принципах, які є основою трактату між Францією і Польщею.

АМНЕСТІЯ ДЛЯ ПОЛІТ. ВЯЗНІВ В ІТАЛІЇ.

Рим, 16. грудня 1927.

На засіданні ради міністрів Мусоліні здав звіт про внутр. політику, в якім м. ін. сказав, що з уваги на спокій народу й абсолютну й справжню нешкідливість противників фашизму, прийшов до переконання, що фашизм може дати ще один доказ своєї сили. В найближчих днях 250 споміж загального числа 600 політ. вязнів, які є на островах, будуть випущені на волю. Я поручив також, аби цього місяця випустити на волю всіх тих, які відсиджують кару за обиду шефа уряду.

АРЕШТУВАННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ СРСР. У КАНТОНІ.

Льондон, 16. грудня 1927.

Аг. Райтера довідується з Кантону, що власти нац. уряду арештували большевицького консуля і віцеконсуля в Кантоні. Арештованих перевезено негайно до гол. поліційної кватири.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА БІЛЯ КОЛОМИЇ.

Коломия, 16. грудня 1927.

Вчора веч. на зал. стації Матіївцях особовий поїзд поїхав на товаровий. Наслідком зударення вискочило зі шин 7 вагонів товарового поїзду і 1 вагон особового поїзду. Було легко контужених 10 подорожних і 2 залізничників. До катастрофи прийшло наслідком хибного уставлення віздових зворотниць.

ПРАВОСЛАВНЕ ДУХОВЕНСТВО І ВИБОРИ.

Варшава, 16. грудня 1927.

У митр. Діонісія відбулась нарада провідників правосл. духовенства в справі виб. кампанії. Постановлено, що правосл. духовенство ввійде в контакт із поміркованими українськими групами, які творять бльок. Устійнено лісту кандидатів на послів, яких ставить бльок. На першім місці лісти є митр. Діонісій, на другім архимандрит Морозов, на третім Ковш, б. член білор. „Громади".

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·87·75—8·88·50, канадійський долар 8·84·00—8·85·00, корони чеські 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·50—0·05·75, французький франк 0·35·00—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·70, німецька марка 2.11·95, данціґський гульден 1·7 ·99, червінець 30·25—31·10.

Золото: 20 кор. 36·30—36·60, 20 франків 34·00—34·40, 20 марок нім. 42·40—42·80, 10 рублів рос. 46·80—47·20.

Срібло: кор. австр 0·70·00—0·71·00, 5 кор. австр. 3·60—3·65, фльорен австр. 1·80—1·83, рублі рос. 3·00—3·10, копійки за рубель 1·50—1·55.

Збіжжя.

Пшениця двірська 47·75—48·75, пшениця селянська 46—47·00, жито 38·50—39·50, ячмінь бровар. 38·00—39·00, ячмінь на мливо 32·75—33·75, ячмінь пастівний 30·00—31·00, овес 31·75—32·75, кукурудза румунська 32·50—34·50, барабулі рафовані 5·25—5·50, фасоля біла 45—55, фасоля колірова 40·00—50·00, горох пішвікторія 63—69, горох полевий 40—50, бобик 33·50—34·50, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 36·00—38·00, льон 68·00—71·00, ріпак олійний 61·50—62·50, мука пшенична 40-прц. 84·00—85·00, мука пшенична 50-прц. 76·50—77·00, мука житна 65-прц. 59·00 гонсік кукурудз. 51—54, мука кукур. 36·25—37·25, отруби житні 25·25—25·75, отруби пшеничні 25·25—25·75, крупи гречані 73·00—74·50, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 57—58·50, конюшина червона 245—275, мак синій 110—125, мак сивий 85—105, мішки ютові, нові 1·70—1·80, мішки ужиткові 1·50—1·60.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє число „Діла" підпало конфіскаті за відозву Центрального Комітету УНДО в справі виборів. Наслідком того видаємо сьогодні подвійне число з повторенням усього матеріялу крім сконф. відозви з попереднього числа.

— **Ревізії.** Вчора (в пятницю) в год. від до 8 рано знайшлися два поліційні аґенти у приватному мешканні директора „Народньої Торговлі" п. Лазорка, щоби перевести ревізію. Перешукали бюрко, з якого забрали фотографію брата п. Лазорка. Допитувалися, чи не має „Сурми" та чи не відбирає її хто інший для нього. Про що їм розходилося не знати.

— **З нашого театру.** Пишуть нам: В неділю 18. ц. м. виставить український театр пополудни о год. 3-ій фантастичну оперетку М. Гоголя „ВІЙ", який здобув собі першими виставами зовсім заслужений успіх, а у вечір год. 7.30 „КНЯЖНУ ЦИРКІВКУ" — оперетку Кальмана з пп. Орлян, Стефою Стадниківною, пп. Бенцалем, Неделком, Рубчаком і Яремою в головних ролях. В понеділок 19. ц. м. пополудни о год. 3-ій дасть театр для шкільної молоді по знижених цінах виставу прегарної поеми Л. Ридля „ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО", на яку дирекція визначує теж деяку скількість дешевих білєтів, а вечером буде відновлена звічно нова оперетка „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ" з виступом відомої артистки пані Ресі Скальської в ролі Одарки, (Іван — п. Рубчак, Андрій — п. Неделко, Оксана — п-ні Крипицька). Велике зацікавлення викликує відновлення народньої опери М. Аркаса „КАТЕРИНА", — у якій виступить відомий тенор краківської опери і оперетки п. Весоловський. Орхестра побільшена музикою 19 п. п. Перший раз буде виставлена в четвер 22. ц. м. Білєти від тепер в „Союзному Базарі".

— **З Українського Наукового Інституту в Берліні** повідомляють нас, що дня 16-го ц. м. відбувся там виклад українською мовою д-ра І. Мірчука „Своєрідні прикмети фільософічного думання у славян".

— **Побічне зайняття учителів.** Обіжник міністерства освіти у Варшаві, що заборонює недавно учителям мати побічне

найняти, тепер відкликаний. У шкільнім році 1928-29 вийде розпорядок для всієї держави, в якому буде висовина ця справа. Ясно, що коли вчитель не в силі прожити із своєї платні, мусить для ратування родини мати ще й інше зайняття. Коли ж це йому заборонять, він буде хіба примушений працювати... потайки.

— В обороні загрожених інтересів власників нафтових теренів. Зачуваємо, що цими днями виїхала з рамени Т-ва українських власників нафтових тереців і фруттоанів „Пілойма" а також з рамени населення тих громад, в яких є нафтові терени, депутація до Варшави, щоби там боронитися проти наміченої т. зв. „регалізації" нафтових теренів, кривдячої в найвищій мірі наше населення, яке є переважно власником нафтових ґрунтів. В депутації взяли участь представники громад Тустановичі, Борислав, Мразниця, Биткiв і інших, а від Т-ва „Пілойма" д-р Вол. Ільницький і д-р В. Павлавський з Дрогобича, о. І. Лідинський, Теодор Ваврик і Вол. Матковський з Борислава.

— Універсальна ідея. Якийсь молодий польський різьбар представив у міністерстві внутрішніх справ у Варшаві проєкт памятника, який він назвав „універсальним". На пелестали стоїть бюст, якого голову можна здіймати і заступати іншою. Молодий артист пояснив ідею свого твору так: „Ми живемо в такій добі, що славних людей хутко забувають бо на їх місце приходять нові. Тому треба влекшити народові їх пошану без великих коштів. Цьому можна зарадити так, що голову славного чоловіка, який перестає бути славним заступається головою новосходячої слави". Чи цей артист є талановитим різьбарем не знаємо, але що він є дотепним гумористом щодо цього нема найменшого сумніву.

— Пропаганда безбожників. Із Москви повідомляють, що цього року підчас Різдвяних свят, радянський уряд через спеціяльні організації змінить пропаганду проти церкви. Представники „союзів безбожників" приготовляють різні протирелігійні маскаради на вулицях.

— Сологуб перекладчик Шевченка. На надзвичайнім засіданні управи всеросійського союзу письменників з нагоди смерти письменника Сологуба рішили перевезти тіло покійного в „Дім Печати". Сологуба похоронять на Смоленськім цвинтарі поруч могили його жінки. Письменник залишив чимало рукописів, якими заопікувався дім Пушкина при Академії Наук. Для нас незвичайно цікавою є вістка, що Сологуб залишив крім перекладу головного твору провансальського поета Містраля „Мірея" також усі поезії Шевченка. Оба ці переклади вийдуть незабаром у „Госиздаті".

— Рекорди. Ліндберґ почав новий перелет без зупинки з Вашінґтону до Мексику. — Союз мадярських студентів у Будапешті переслав на адресу союзу румунських студентів візвання на поєдинок за образу національної чести. Цікаве, чи поєдинки будуть збірні чи два союзи виберуть делеґатів. — Білгородський кореспондент „Уестмінстерської ґазети" повідомляє, що молодий серб Асим Халжарович винайшов... „перпетуум мобіле". Демонстрація апарату мала незвичайний успіх. Його перевезуть в Анґлію, щоби апарат перейшов перевірку членів Академії Наук. — За один примірник першого видання „Записки Клюба Піквіка" Дікенса заплатили на ліцитації в Ню-Йорку 16.550 дол.

— Літературний куток. Дрезденський театр „Шавшпільгавз" поставив у новім виді Шекспірівського „Гамлета", переробленого Гавптманом. „Гамлет" належить до тих архитворів літератури, які вічно ще притягають талант великих письменників, що хотіли би оживити або обновити в ньому ті частини, що не дорівнюють цілости геніяльного твору. Відомо, що текст цієї песи переданий нам у неповній, попсованій формі. Головно 4-а дія є доказом, що деякі важні сцени із неї пропали з первісного рукопису. Гавптман був теж тієї думки. Він покликується на факт, що вже сучасники Шекспіра вважали видання in кварто, яке маємо з 1604 р. погано надрукованим „грабіжницьким" текстом. Гавптман признає, що відтворити первісного „Гамлета" неможливо, а проте він зважився на цю спробу. Німецький поет додав до Шекспіра яку пяту частину свого тексту. Його зацікавив головно історично-політичний підклад твору і він хотів надати йому більше ясности. Гавптман робить із норвежців (Фортинбраса) політичних союзників Гамлета. Із психольоґічної драми він робить політичну королівську трагедію: Гамлет стає провідником бунту проти короля та братовбийника. До цього часу цю ролю мав у песі Лаерт. Гавптман є тої думки, що в тексті зайшла помилка, бо Лаерт не мав причини до повстання. У 4-ій дії Гамлет добуває меч проти короля, але не вбиває його. Чому? Появляється божевільна Офелія і вкоханий хоробливо Гамлет на мить стратив охоту підвести руку, що затремтіла від зворушення. Вся постановка зроблена в Дрездені з великою затратою енерґії з пошани для лавреата-письменника (Гавптмана, а не Шекспіра!) вийшла досить блідо. Критика є тої думки, що Гавптманівська переробка не матиме успіху на інших німецьких сценах і не заступить дотеперішнього перекладного тексту Шекспіра.

— Справа дипльоматичного одягу. При нагоді конференції про розброєння у Женеві чужинна преса часто на всякі дрібні подробиці характеристичні для осіб, що беруть участь у таких зїздах, звернула теж увагу на зовнішній вигляд радянських делеґатів, що приїхали туди. Найбільше щастя мала жінка народн. комісаря освіти Луначарського, вичепурена по аристократичному. Завваж стверджено, що перли довкола її шиї не були правдиві, а її футро вуплене в Парижі є таком імітацією. Крім цього радянські делеґати явились на бенкеті у ґр. Беристорфа у вотирнім одязі, дарма, що на запрошенні було виразно написано „фрак". Преса пригадує, що попередні радянські представники такі як Чічерін чи Красін придержувались якнайточніше дипльоматичної етикети. Невідомо, чи теперішній вигляд радянських дипльоматів — свідомий, чи просто є наслідком... браку досвіду.

— Боротьба з астрольоґією. Один із найбільше поширених американських журналів „Наука та винаходи" почав від кількох місяців завзяту боротьбу з усякого рода шарлатанами пройдисвітів, що в буденній пресі оголошують себе як астрольоґи, ясновидці та чудотворці. Цей журнал призначив 6000 дол. нагороди тому, хто зможе дати доказ, що наука модерної астрольоґії має якісь тривкі основи. 5000 дол. дістане той, хто передскаже на найближчий рік три події в такій формі, щоби ніхто не сумнівався з його ясновидючість. З огляду на те, що сотні астрольоґів передсказує щодня сотні подій і ніхто не має змоги перевірювати їх правдивости, цей прилюдний конкурс захитає болядй у частині їх авторитетом.

— Світова всячина. Скількість осіб, що померли в Спол. Державах від морозу доходить до 50. У Шікаґо замерзло 40 осіб. — Провідник альзатських автономістів банкір Еміль Пінк утік до Німеччини. Франц. поліція, що прийшла арештувати його спізнилась на пів години. — У Туреччині настала велика студінь; у районі Анґори кілька осіб замерзло на смерть. — У Лізбоні відкрили ще одну монархістичну змову. — В околиці Бельфаста відкрили таємний склад зброї „ірляндської республ. армії". Треба було кілька вантажних авт, щоби перевезти весь цей склад до суду. — У Мексику не скінчені порахунки з революційними ґенералами. На приказ през. Калеса розстріляли двох ґенералів у Теґуак-Тепек; є це разом 25 розстріляних ґенералів від часів повстання. — У Мадриді пожежа знищила за кілька годин театр Барбієр. — Чанґ-Тсо-Лін видав проклямацію заперечуючи, буцімто він має намір проголосити себе імператором. — Америк. пароплав Аґава біля острову Манітуляна розбився об ледяну кригу; весь екіпаж (21 осіб) потонув. — Королівська комісія виключила із списку адвокатів у Неаполі бувш. премієр-міністра Нітті і бувш. міністра праці, відомого соціяльоґа Лябріолю. — Наслідком закінчення полевих робіт у Німеччині скількість безробітних зросла за один тиждень від 400.000 до 600 тисяч. — Радянський уряд заборонив на 10 літ лови на соболів і блакитних лисів.

— Зазив до всего Українського Громадянства у Львові. Виділ Читальні „Просвіта" в Голоску Великім під Львовом приступає до будови власної домівки в котрій містилися би читальня, Захоронка, руханкові товариства, кооператива і т. п. установи. Всі Читальні на периферіях міста Львова положені мають вже свої власні хати, тільки світом забута Читальня в Голоску Великім лишилась позаді. Щоби почате діло здійснити згадана Читальня потребує помочі, тому звертається до всего Українського Громадянства з проханням не відмовити на цю народню станицю своєї лепти. Найменші жертви приймається з великою подякою. — **Виділ Читальні „Просвіта" в Голоску Вел. п. Замарстинів.**

— Миколаївський Вечір уладжують Т-во Українська Бесіда і Т-во Українська Захоронка у Львові дня 18. ц. м. (неділя) для своїх членів і запрошених ними гостий в салях „Бесіди". Для малої дітвори о год. 4-ій пополудни, для старших о год. 9-ій вечір. Дарунки приймається між год. 2—4 пополудні. Окремих запрошень не висилається. 1109 2—2

— На днях появилася ГРАМАТИКА ЦЕРКОВНО-СЛАВЯНСЬКОЇ МОВИ, о. Д-ра СПИРІДІОНА КАРХУТА як III. том праць Богословського Наукового Товариства у Львові. 1105 1—8

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією гг. Ставкина (вул. Шашкевича).

17-го 3. год. попол. „Вій", фантастична оперета.

18-го 7:30 год. веч. „Княжна циркiвка", оперета.

19-го 3 год. попол. „Зачароване коло", по знижених цінах, для молоді.

19-го 7:30 год. веч. „Запорожець за Дунаєм", виступ п-ні Ресі Скальської.

Міський великий театр:

17-го 7:30 год. веч. „Паґаніні".
18-го 3:30 год. попол. „Кредове коло".
18-го 7:30 год. веч. „Паґаніні".

Міський „Театр Новин":

17-го 7:30 год. веч. „Д-р Юлія Сабо".
18-го 3 год. попол. „Доріна".
18-го 7:30 год. веч. „Д-р Юлія Сабо".

Кіна.

„Палас": „Брунетка чи бльондинка?"
„Лев": „Князь Чорних Гір".
„Аполльо": „Чортівська Сирена".
„Фатаморґана": „Студент із Праги".

З концертової салі.

Анна Остапчук в Тернополі.

Заходами товариства „Тернопільський Боян" відбувся дня 2. грудня 1927 в салі Міщанського Брацтва в Тернополі концерт нашої артистки п. Анни Остапчуківної. Такого концерту тернопільська громада вже давно не чула. Ми вислухали з незвичайною увагою, напруженням і захопленням композицій Людкевича, Барвінського, Нижанковського, Безкоровайного, Лопатинського, Степового і чужих композиторів: Гречанінова, Маркса, Россіного і Вагнера. Мелодійність „Тайни" Людкевича, модерністичний характер твору Барвінського „Ой, люлі, люлі", чутливість пісні Безкоровайного „І сад завяв" віддала п. Анна Остапчуківна з правдивим артизмом. Та при тім мало котра зі співачок є таким майстром у декламації як п. Остапчуківна. По її лиці, рухах, а найбільше по орудуванні голосом пізнати в ній правдивого мистця-декламатора. Зміст; співаних нею композицій не треба знати, бо голос цеї артистки віддає його майже дослівно. По голосі й інтерпретації бачимо в неї високу музичну культуру та інтеліґенцію, яка виявляється якраз у незвичайно докладнім і глибокім інтерпретуванні співаних творів. Цілу це лалі і скажу, що п. Анна Остапчуківна доповнює папіть композитора, бо віддає своїм голосом не лиш інтенції самого композитора, але ще й характер поезії. На жаль, не вся наша тернопільська інтеліґенція була учасником цього музичного пиру. Зате присутні нагороджували концертантку довгими заслуженими оплесками. Присутна на концерті публика пізнала наглядно, що прихильна критика у відношенні до п. Анни Остапчуківної наших композиторів Барвінського і Людкевича була зовсім оправдана.

Акомпаніював наш відомий композитор проф. Василь Безкоровайний, котрий поодинокі точки концерту п. Анни Остапчуківної перешіптав своєю мистецькою сольогрою на фортепяні. Між іншим заграв він одну з більших своїх композицій „Думку f-моль". В першій части цього твору є поважний мотив української думки, який в другій части попри мотиви думки є перешіптаний інтересними мережковими фіґураціями. В третій части повторяється мотив думки, який переходить в бравурове закінчення. Цілий твір є оригінально подуманий і визначається добірним кольоритом та інтересною гармонізацією, так, що становить дуже вартісний набуток в нашій музичній літературі.

Іван Тополницький,
голова т-ва „Тернопільський Боян".

З театру.

„Д-р Юлія Сабо", комедіо-фарса в 3-ох актах Володислава Фодора.

Міський „Театр Новин" виставив у четвер мадярську комедіо-фарсу Вол. Фодора — „Д-р Юлія Сабо". Розуміється, отся комедіо-фарса нічим спеціяльно не відріжняється від своїх попередних і — правдоподібно — будучих посестр. Є вона жива, легка, органічно і льоґічно пов'язана та в міру пертепа.

Героєм тої комедіо-фарси є жінка-лікарка д-р Юлія Сабо, асистентка клініки, що намагається дивитися на світ і його прояви крізь окуляри свого звання, що маркує і підносить самостійність і самодіяльність жінки, але у зустрічі з мужчиною кінець-кінців мусить в значній мірі дійти до рівеня жінки-дружини.

Фабула комедіо-фарси досить проста. В будапештенському готелі живе розпещений молодий поміщик Куті, живе зі своєю приятелькою Льолею, дитиною великого міста, що зі сутерен „вивальсувала" на предмет розкоші поміщицьких панич'в. Молодому поміщикові Куті знудилася гістерична Льоля. Він постановив з нею розійтися. Льоля не годиться на таку пропозицію. І коли нічого не помагають благання, після відповідного істеричного вступу симулює нервовий припадок. Тоді являється лікар-жінка д-р Юлія Сабо, яку стягнено з танечної салі. Лікар-жінка робить незвичайне враження на молодого поміщика. Та всі його залицяння зустрічаються з холодом д-ра Юлії Сабо. Вкінці вона годиться стати „домашнім лікарем" поміщика Куті. Одночасно приятель поміщика Ковач, який грає тут ролю еротичного ориґінала, приводить лікаря-професора Кереса. Конзілія лікаря-професора й його асистентки є одною з найкращих сатиричних сцен комедіо-фарси. У висліді конзілії Льоля удається до санаторії, а молодий Куті зі своїм приятелем Ковачем виїзджає на село.

Закоханий в д-рі Юлії Сабо Куті безнастанно мріє про неї. Відсутність її розстроююче вплинає на нього. Стара тітка, яка незвичайно піклується своїм вихованком, трактуючи його зрештою, як маленького хлопчика, бачить, що причиною його стану є жінка. Думаючи, що йому бракує Льолі, запопадлива тітка посилає по неї. Тимчасом зявляється в сільському панському будинку д-р Юлія Сабо, візвана Кутім в характері домашнього лікаря. Трохи пізніше зявляється й Льоля. Очевидно підчас побуту цих двох, таких протилежних, а в основному близьких жінок, викликує низку складних ситуацій між усіми дієвими особами, ситуацій в міру комічних і веселих, в міру серйозних і підбитих життєвою „фільософією" на підкладі відношення полів. Все те кінчається, як звичайно, щасливо. Д-р Юлія Сабо вкінці піддається в значній мірі розгинує зі своїх аспірацій і незалежности, переходить на становище дружини, а Льоля здобуває чергову свою „посаду" у Ковача.

Премієра, добре підготована, пройшла серед розбавлености і напруження публики. Ролі були обсаджені вміло і вдатно. Типи дієвих осіб створено вірні і життєві. Акторки й актори (Жмієвська, Лозинська, Квятковичева, Добрянський, Шиманський і Ратка) благородно суперничали у створенні типів і виведенні своїх роль.

„Новий Український Театр" у Тернополі.

З початком минулого місяця зїхав до Тернополя „Новий Український Театр" під дир. п. Карабіневича. Театр цей осів у Тернополі на цілий зимовий сезон, граючи що-суботи й неділі в місті. В інші дні він обїздить сусідні місточка, як Збараж, Зборів, Озірна, з иншою виставі в цей спосіб розрушує дещо нашу провінцію. Труппа має у своєму складі 24 осіб. Режісером театру є п. Сорока, відомий нашій публиці зі своїх виступів у трупі „Союзу Артистів".

У неділю 8. грудня ц. р. виставив театр веселу оперетку Ґренбанка в 3 діях „Ґейша". Оперетка ця, грана вперше на українській сцені, викликала в місті зрозуміле зацікавлення. Саля була заповнена, як ніколи, між публикою було й богато не-українців. Оперетка „Ґейша", правду сказавши, крім кількох характеристичних, цікавих моментів і кількох влучних дотепів доволі плитка й банальна. Одначе вміла гра артистів держала численно зібрану публику в напруженні аж до кінця.

Типи китайські і японські виведено в оперетці на загал без закиду. Зпоміж усіх артистів вибився на чільне місце (як і завсіди) п. Сорока, який і як талановитий режісер і як знаменитий актор збирав заслужені оплески. Ролі амантів в оперетках — це його справжнє поле ділання. В інших ролях його акторський талант блідне. Зі своєї ролі (анґлійського офіцера маринарки) він вивязався якнайліпше. Побіч нього вибився п. Степовий в ролі японського [illegible] й пні Сорокова в ролі ґейши.

Гірше, як інші, вникала в дію пої оперетки. Артисти цілими... суфлєра надто було чути! А так не повинно бути. Таких дісоонансів не простится аматорському гуртови, а щож казати про театр, вишколений в рутинованих фахівців? На будуче треба кожну виставу приготовити як слід, щоби публика не була виражена на такі несподіванки. Це не аматорський театр, якого гру публика критикує менше або більше поблажливо.

Театр підготовляє тепер нові вистави: „Натерина", „Аскольдова могила" й „Румунське весілля". Побажати би, щоб ці вистави підготовано якнайбільш дбайливо, щоби за ці постановки не приходилося нам стидатись перед собою і перед сусідами.

Накінці слід піднести одну дуже добру прикмету на адресу дирекції театру: вистави починаються точно, перерви мінімальні. А це просто небуденне явище у нас, тіпне наслідування всіми українцями. *Я. Бол.*

Прикрий інцидент.

Дістаємо таке письмо:

Дня 12. грудня п. р. відбулися стараннями Т-ва „Ватра" Андріївські вечерниці. Вечерниці ці дали змогу Т-ву представитися ширшому кругови нашого громадянства, яке до цього часу не знало нічого, чи взагалі українці студенти мед. ветеринарії мають якунебудь організацію. Т-во, навязуючи до давніх традицій передвоєнної „Ватри", вспіло серед дуже тяжких обставин згуртувати і звязати одиницею холячих студентів і приступити до творчої праці, виходячи зі слушного становища, що майбутній українець-ветеринарний лікар має перед собою дуже широке і вдячне поле до праці над двигненням нашого народу із його злиднів.

Андріївський вечір Т-ва розпочався цікавою і дотепною радіодепешою. Дальшою точкою був український танок, виведений п. К. і куплет п. з. „Ветеринарне слово", відспіваний влатно тов. Кр.

Дальше слідували танці, які з перервою тягнися до год. пів до 3-тої. В тім часі перервав симпатичну забаву інцидент, який викликало кількох темпераментних молодців у салі „Русск-ого Касин-а", де відбувався рівнож Андріївський вечір, улаштований нашими „русскими". Прикрі наслідки цього інциденту (велика бійка) абсолютно не падають на рахунок забавового комітету Т-ва „Ватра", бо дотичних людців комітет зовсім не запрошував. Зрештою бійка мала місце не в салях „Бесіди", де відбувалися наші вечерниці, але в салях „Р. Касина". Жаль тільки, що по милу забаву перервала завларована „русскими" поліція, яка, побоюючись мабуть якихсь дальших ексцесів, заборонила непотрібно продовжати дальше забаву.

Учасник.

З життя наших установ.

Кружок „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка на Стрийській дільниці у Львові.

Ще 16. жовтня п. р. відбулися чергові Загальні Збори членів нашого Кружка. Мали вони остаточно вирішити справу закінчення і виправлення нового будинку хлопячої школи ім. Т. Шевченка при вул. Супінського ч. 21. Сам будинок вже готовий і покритий дахом, вікна теж вже повставлювані. Бракує ще сходів, каналізації, тощо. Присутних на Зборах було пів сотні членів. Вирішено повести якнайенергічнішу збіркову акцію, щоби вже раз викінчити будинок школи, цю культурну твердиню на найбільше загроженім львівськім передмістю. В тій ціли нова Старшина має подбати про спеціяльну комісію, якаб займилася збіркою грошей. До нової Старшини обрані на Заг. Зб. увійшли слідуючі громадяни: Іван Ігнат, голова; д-р Остап Макарушка, заст. голови; д-р Андрій Ласовецький, секретар; радн. Микола Мельник, скарбник; п. Олена Ріплева, Михайло Стець і Осип Зачкевич — члени. Заходами нової Старшини наладжується поволи збірковий апарат Кружка. Дня 1. листопада п. р. відбулася в церкві СС. Василіянок при вул. Зиблікевича панахида за першого голову Кружка д-ра Євгена Олесницького і померших членів. Цего самого дня вечером виголосив в будинку У. П. Т. при вул. Мохнацького ч. 12 д-р Остап Макарушка перед зібраними членами Кружка і родичами учнів хлопячої школи ім. Т. Шевченка педагогічний реферат про виховання дитини. — Дня 11. грудня п. р. відбулося посвячення прапора хлопячої школи ім. Т. Шевченка. Про саме посвячення і шкільне свято в звязку з ним напишемо докладніше іншим разом. **А. Л.**

✝ Посмертні згадки.

Григорій Кичун, управитель Української державної мужеської гімназії, директор української книгарні Народного Базару та член всіх місцевих товариств, упокоївся в суботу дня 10. XII. п. р. Похорони відбулися при великім здвизі народа. В. П. п.! 1123

Юлія Марітчаківна, дочка бл. п. Михайла Марітчака, радника скарбу, упокоїлася дня 8. грудня п. р. по довгій і тяжкій недузі. Покійна працювала свого часу при українськім цензурнім відділі і українськім пресовім бюрі у Відні та в Земельнім Банку у Львові. Похорони відбулися дня 10. п. м. в Ясениці сільній коло Дрогобича. В. И. П.!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:
Золочів:
17.XII. „Ой не ходи Грицю".
18.XII. „Гейша" (по раз другий).

На ратунок Рідної Школи зложив Вп. д-р Володимир Бабій, зубний лікар у Львові, як надавчайний даток 50 зол. і кличе на таку саму квоту п. д-ра Мирона Лисяка, лікаря в Городку Ягайл. і д-ра Володимира Банаха, лікаря в Камінці Струм. — На Рідну Школу зложила Взаїмна Поміч українського учительства, Львів 50 зол. замісць вінця на домовину бл. п. Михайла Колодницького, управителя школи в Кругельцю п. Копичинці. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1119 1—1

ЛУГОВИЙ ВЕЧІР

відбудеться в пятницю 16. грудня п. р. в салі Т-ва ім. Лисенка. Програма: вправи Луговичок хустинами, палицями ритмічні до пісні „Чорна ріля із орана"... бокс, національні танці, вправи на коні, важка атлетика. Початок год. 7. вечором.

Порядок Богослужень в храм. праздник св. О. Миколая у Львові: Неділя 18. XII. в Навечеря: о год. 4 попол. Всенічне, Наука, Суплікація і цілування св. Мира з Мощей гробу св. О. Миколая з Барі. **Понеділок** 19. XII. о год. 5.30 рано Утреня, о год. 6, 7, 8 і 9-ій читані Служби Божі, о год. 9.30 Акаф. св. О. Миколаю, о год. 10-ій торж. співана Служба Божа з діяконами, яку зволить відправити Всесвітліший о. Александер Бачинський, генеральний вікарій, о год. 10.30 Проповідь, о год. 12.30 Водосвятіє перед церквою. Слухання св. Сповіди від год. 5 рано без перерви до 12 год. О год. 4-ій попол. Вечірня з виставл. Найсв. Тайн. Акафіст св. О. Миколаю, Наука, Суплікація, торжественний обхід з Найсв. Тайнами. Панахида за упокій парохіян і цілування св. Мощей св. Свщм. Іосафата. **Второк** 20. XII. Попразн. хр. О год. 8 рано Служба Божа за упокій парохіян з Парастасом. — Свящ. Василій Лончина, ректор храму св. О. Миколая у Львові. 1121 1—1

Відчит інж. Теофіля Рижевського ПРО КОМАСАЦІЮ відбудеться дня 17. п. м. о год. 18.30 в льокали Товариства. Гостям раді. — Українське Технічне Товариство. 1—1

На Рідну Школу зложив Вп. дир. Микола Заячківський 50 зол. замісць принятя в дни св. Миколая. — Жертводавцеві складає щиру подяку Головна Управа. 1131 1—1

„З руханки і спорту". Третій з черги відчит на актуальні теми фізичного виховання нашого народу відбудеться в понеділок, дня 19. грудня п. р. в салі „Сокола-Батька" при вул. Руській ч. 20 (Дім Дністра) п. в. „Фізичне виховання на Радянській Україні", що його виголосить проф. Тарас Франко. Виклад ілюстрований світляними образами. Старшина „Сокола-Батька" запрошує на цей відчит усіх прихильників української фізичної культури, в першу чергу представників наших руханкових та спортових установ. Початок відчиту в год. 7.15 веч. Вступ на салю 50 сот., для студентів і молоді 20 сот. В четвер, дня 22. п. м. відчит проф. Степана Гайдучка п. н. „Слідами Українського Сокільства".

„Миколай в Пласті". В неділю 18. п. м. о год. 3.30 попол. в пл. домівці при вул. Блахарській ч. 11. роздасть св. Миколай дарунки. Вступ для дітвори 20 сот., для старших 50 сот. Дарунки приймається також в суботу від год. 4—7 і в неділю 2.30—3 год. за оплатою 10 сот. від дарунку.

Відділ Українського Центрального Комітету емігрантів з Вел. України в Тернополі повідомляє, що дня 1. листопада 1927 р. розпочав свою діяльність. Завданням відділу має бути: давати українській придніпрянській еміграції допомоги: правну, матеріяльну, тощо. Управа відділу звертається до української еміграції, щоби кожний емігрант зволив негайно подати свою адресу, для навязання звязку з відділом. Листи тимчасово пасилати на адресу: Тернопіль, Бродська 22, С. Хваненко.

Позір, Скалатщина! Дня 21. п. м. в год. 1-ій в полудне в читальні „Просвіти" в **Грималові** відбудеться ПЕРЕДВИБОРЧЕ ВІЧЕ, на котре з огляду на вагу справи повинні якнайчисленніше звитися селяни і селянки. Реферувати будуть Вп. Бланка Баранова і д-р Василь Бачинський з Тернополя. Прохаємо духовну і світську інтелігенцію потворити негайно в кожній місцевости виборчі комітети, котрих завданням буде допильнувати всіх виборчих справ. — Олександер Пісецький, голова Пов. Народнього Комітету.

Позір, Мостиська! На день 20. грудня (вівторок), в годині 12. в полудне скликує Повітова Організація Українського Нац.-Дем. Обєднання в Мостиськах в салі Народнього Дому ВЕЛИКЕ ВІЧЕ з таким порядком дня: 1. Справа виборів до сойму і сенату. 2. Справи організаційні. З огляду на вагу справи просимо всіх якнайчисленніше явитися. — За Повітову Організацію: Д-р Кульчицький. Ст. Байдала.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

КОНКУРС

Філія Краєвого Товариства господарського „Сільський Господар“ в Городенці прийме з днем 1. січня 1928 р. агронома-укрaїнця з укінченою Рільничою Академією, вільного стану, бодай з однорічною господарською практикою, доброго бесідника і знатока рільного й садівничого господарства.

Зголошення о цю посаду враз з відписами свідоцтв і поданням услівій належить слати найдальше до 25. грудня п. р. на адресу: Філія „Сільського Господаря“, на руки голови інж. **Осипа Таранюка в Городенці.** 1116 1—1

Подяка.

Вп. Д-рові **Іполітові Левицькому**, лікареві в Стрию, складаємо цею дорогою щиру подяку, за вилічення нас із тяжкої недуги черевного тифу і запалення легких; віддячитися за збереження нам життя ми не в силі, хіба тільки св. Безкровна Жертва руками нашого Батька у Вашому намірению, принесена і родичів наших й наші серця най Вам наш Добродію бодай будуть частинною відплатою.

Стрий, в грудні 1927.

Ромчик і Манусьо Цурковські.

Подяка.

П. **Андрієви Янкiв,** буд. майстрови з Чілеви, пов. Долина, складаємо щиру подяку за совісне і гарне вибудування церкви в Блюдниках.

о. В. Самотулка, парох, **І. Шотурма, В. Свістельницький, І. Вівчар,** члени Комітету будови.

Подяка.

Високоповажаній Пані **Д-р Наталії Полотнюк-Пристай,** лікарці в Станиславові, сею складаємо найщирішу подяку за скоре і умілє вилічення нашої донечки з тяжкої хороби носа. — Долина, 12. XII. 1927. — о. Володимир і Софія Коропецькі.

Конкурс

Громадський Уряд в Будзанові, повіт Теребовля, оголошує конкурс на міського секретаря. Рефлектанти на це становище мають предложити:

1. Свідоцтво зложеного кваліфікаційного іспиту на секретарів міст.
2. Посвідка відбутої 3-літньої самоврядн. практики.
3. Цертифікат приналежности.
4. Метрику уродження.
5. Свідоцтво моральности і шкільне — та
6. Власноручно написаний curriculum vitae.

Услівя платні після умови.

Час зголошення упливає з днем 15. січня 1928 р.

1121 1—3

Подяка.

Наш батько і діло бл. п. Григорій Флякевич, емер. упр. школи в Бутинах розпрощався з нами на віки в домі своєї доньки, учительки в Люболи. Дякуємо сердечно нашим дорогим сусідам Вп. Сухим, що весь час не опускали нас, несли теплі слова розради і вложили богато старань і труду в часі похорону. Дякуємо щиро Впр. о. Юліянови Гумецькому за провід похорону, за теплі прощальні слова над гробом. Дякуємо сердечно Впр. о. Алексієви Артемишинови, пароховм з Бутин і Впр. о. Петрови Дзвонирови за участь в похоронах. Дякуємо сердечно Товаришам звання, що прибули віддати послідну прислугу Несторови нашої школи. Невисказану вдяку заховаємо в серцях, тим Товаришам, що нашого батька на раменах віднесли до гробу. Дякуємо всім, що з християнського почуття відпровадили Покійника на місце вічного спокою і поспішили з заявами співчуття. Дякуємо сердечно д-рови Стефанови Грабарови за безінтересовну лікарську поміч. — Ліна Флякевич, Анна Савчакова, Галя Чеканівська, доньки, Ілля Савчак, Володимир Чеканівський, зяті і Ярослав Савчак, внук.

Подяка.

Подобалося Всевишньому покликати до себе нашого найдорожчого Тата бл. п. о. Андрея Тимуса, тому ми прибиті невисказаним смутком дякуємо передовсім тим, що кріпили нас ратуючи втікаюче життя серед важкої слабости нашим найщирішим приятелям, родині Гармаtiїв і Мохнацьких, що майже не відступали постелі умираючого і Каринським що трохи не щодня його відвідували. Достойним Впр. оо. Собратам греко-кат. обряду, що взяли гремільну участь в похоронах, Впр. о. Д-ру Єловіцькому і о. проф. Цухалі, обряду латинського, Високодостойним Коляторам графам Козебродським, репрезентантам українських Товариств, Високоповажаним Учителям, музиці-оркестрі теребовельської читальні, всім півцям церковним і старшині церковних братств, всім Парохіянам власних і сусідніх сіл за їх громадну участь в похоронах і за заяви співчуття, що листовно потішали нас в тяжкім горю складаємо найсердечнішу подяку „Спасибіг“.

Гумниска, в грудні 1927.

Стефанія, Александра, Володимира і Мирослава, доньки, **о. Володимир Семків і Франц Яворський,** зяті, **Роман, Марія Богдан, Зиновій, Всеволод-Андрій** внуки.

Оповістка.

Греко-кат. Митрополича Капітула у **Львові задумує віддати в аренду свою мастність (земельну посілість) Цвітову в повіті Бучацькім** положену в обсягі около 660 (шістьсотшісдесять) моргів землі (в тім около 640 моргів ріллі і около 20 моргів сіножати) на протяг шістьох літ почавши від дня 1. квітня 1929 р. (двайцятьдевятого року) до дня 31. марта 1935 р. — Чинш аренди буде вимаганий у твердім збіжжу і буде означений у відношенню до одного морга арендованої землі. — П. Т. Рефлектанти зволять внести свої оферти на письмі до канцелярії адвоката д-ра В. Охримовича у Львові, вул. Домініканська 11/I. рекомендованим листом наданим найпізніше до дня 28. лютого 1928 р. (двацятьосьмого року). Ближчі інформації можна засягнути особисто або листовно у Впр. Отця Каноніка В. Томовича, прокуратора гр.-кат. Митроп. Капітули у Львові, площа св. Юра ч. 5. 1077 3—3

Присилайте передплату!

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10